

ПРАВО НА ОТПРЕМНИНУ ПРИ ОДЛАСКУ У ПЕНЗИЈУ

Запослени има право на отпремнину при одласку у било коју врсту пензије, што значи да то право увек има и онда када се у пензију одлази под посебним условима, односно у посебну пензију.

Из образложења:

Првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужилји на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 152.460,00 динара, а против такве пресуде тужена је изјавила жалбу.

По основу овог суда пресуда је неоснована.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и с тим у вези правилност материјалног права жалбени наводи тужене се воде на следеће тврђења:

- да отпремнина може припадати само оном лицу које одлази у пензију, а лицу које се налази ван радног односа, као сто је случај са туженим, то право више не може припадати;
- да се у конкретном случају ради о административном пензионисању па тужилји не припада право на исплату отпремнине оставила по специјалним прописима, због чега је првостепени суд погрешно поступио када је применом одредаба члана 2. Уредбе о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косова и Метохије („Службени гласник РС“, бр. 115/13 и 42/24; у даљем тексту: Уредба) усвојио тужбени захтев тужилје.

Изнети тужбени наводи су неосновани из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1 . Уредба прописано је да запослени у Министарству унутрашњих послова чије је место рада АП Косово и Метохија, а коме услед организационих промена

престане радни однос у том министарству 31. децембра 2013. године, може остварити право на посебну пензију.

Уредбом су, поред услова за остваривање права на посебну , дефинисани и: висина пензије, усклађивање пензије, поступак остваривања права на пензију, утврђивање и исплата права на пензију, престанак права на пензију, финансирање средстава за исплату пензије и здравствено осигурање.

Из наведеног јасно произилази закључак да се Уредбом на посебан начин регулишу само услови за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП-у на територији АП Косово и Метохије, али се њоме не искључује подела других одредаба закона. Имајући то у виду, као и чињеницу да је тужилжа обављала дактилографске послове, због чега се не може сматрати запосленим у смислу одредбе члана 2. став 1. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 18/11): који је био у примени када је тужилжа остварила право на посебну пензију, то се сходно одредби члана 4. став 3. (Закон о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 75/05, ... и 14/09) на њу има применити Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 74/13), који је био на снази у време престанка радног односа тужилје, како то правилно закључује и првостепени суд.

Како је Закон о раду у члану 119. у ставу 1) прописао да је послодавац дужан да исплати у складу са општим актом, запосленом отпремнину при одласку у пензију најмање у висини три просечне зараде, а у ставу 3. истог члана - да се под просечном зарадом из става 1. тачка 1) овог члана сматра просечна зарада у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за статистику, при чему тај закон ниједном својом одредбом не прописује да запослени нема право на исплату отпремнине због одласка у посебну пензију, што је случај код тужиље, првостепени суд је исправно поступио када је обавезао тужену да тужиљи исплати припадајућу отпремнину због одласка у пензију. **(Пресуда Апелационог суда у Крагујевцу, ГЖ1-3605/18 од 4. децембра 2018.)**